

De
eigen
stem
van

IRIS HOND

Klassiek pianiste Iris Hond dacht alles te hebben wat haar hartje begeerde: talent, succes, volop media-aandacht en een platencontract bij Universal. Toch besloot ze de veilige road to fame te verlaten en koos ze voor haar eigen, nog onzekere pad. "Als kind groeide ik op tussen eigengereide kunstenaars. Dat heeft me gevormd."

"Het eerste wat producer Patrick Leonard vroeg was: 'Waarom schrijf je muziek?' Met hem werk ik aan een album met alleen eigen stukken"

"Op straat leerde ik dat er andere podia zijn dan concertzalen"

Al jong maakte Iris Hond (1987) furore met doorleefde uitvoeringen van het klassieke pianorepertoire. Ze speelde in New York voor prins Willem-Alexander en prinses Máxima en opende in 2009 met een werk van Franz Liszt de show van Diana Ross in een uitverkocht GelreDome. Ze was huispianiste van het televisieprogramma De Tiende van Tijl en won internationale prijzen. En toen moest ze haar studie aan het Haagse Conservatorium nog afronden. Platenmaatschappij Universal volgde de carrière van de pianiste nauwlettend en vroeg haar in 2012 een debuutalbum te maken. Deze cd verscheen onder het prestigieuze Decca-label. Met als gevolg vele optredens en aandacht in allerlei media.

Geen gewone pianiste

Iris Hond: "Het was heel bijzonder om dat allemaal mee te maken. Een unieke kans, waar ik veel van geleerd heb. Maar het was niet wat ik wilde. Alles raakte in een stroomversnelling; ik kwam in een bepaalde hoek terecht die niet mijn keuze was. De krachten en belangen werden te groot; ik besloot een andere route te kiezen. Ik heb nee gezegd tegen, voor anderen, prachtige voorstellen. Die keuze werd me niet in dank afgenomen, maar ik aanvaard alle consequenties." Ze laat haar debuutalbum Iris zien, met een foto in een zwarte kanten jurk achter de vleugel. "Daar herken ik mezelf niet in. Het is toch vreemd om te denken dat als je een musicus sexy op de foto zet mensen wel naar Chopin zullen luisteren?"

Twee jaar later is haar agenda leeg en werkt ze in Los Angeles en hometown Den Haag aan een nieuw album en een heel bijzonder project. "Ik wist altijd al dat ik geen gewone concertpianiste zou worden."

Excentriek kunstenaargezin

Ze groeide op in Harderwijk, waar haar vader een drukkerij en uitgeverij had. "Tussen de persen en het kantoor

had hij een mooi theatertje gemaakt. Daar heb ik Willy de Ville zien spelen, bij ons kwamen altijd interessante mensen over de vloer. Mijn vader maakte elke maand een kalender met kunstenaars. Als kind was ik overal bij aanwezig." Zo ontmoette ze onder anderen schrijver Jan Cremer, fotografe Patricia Steur, mode-ontwerpster Fong-Leng, tattooconing Henk Schiffmacher en ontwerper Anton Beeke.

"Hun verhalen hebben me gevormd. Het waren allemaal eigengereide types met een opvallende identiteit. In het kleine Harderwijk was ons gezin een vreemde eend in de bijt. Er werd veel over ons geroddeld, ze vonden ons maar excentrieke kunstenaars. Voor mij betekende dat creatieve milieu heel veel. Mijn ouders zijn vrije mensen, alles kon en mocht. Mijn vader speelde piano; ik was drie toen ik voor het eerst achter de vleugel kroop. Ik heb gebedeld om privés, die kreeg ik vanaf mijn zevende. Ik wist meteen dat dit mijn instrument was."

Op haar dertiende deed ze auditie bij het Conservatorium in Zwolle en werd meteen betiteld als wonderkind. "Dat ben ik totaal niet. Toen ik een jaar later in Den Haag kwam, waren er zoveel talenten dat ik er onzeker van werd. Ik weet inmiddels wel waar ik goed in ben en daar houd ik me aan vast. Maar ik ben technisch echt niet zo briljant als de Chinese Yuja Wang. Al emotioneert haar spel me niet." Iris was veertien jaar toen ze begon aan de vooropleiding van het Haagse Conservatorium. En dat betekende een verhuizing naar de hofstad. "Ja, ik was jong toen ik het huis uitging. Ik kwam bij een lief gastgezin in Leidschen-

"Soms komen alle elementen samen, dan ontstijgt het de realiteit"

"Mijn ouders zijn van mening dat een beetje lijden bij het kunstenaarsleven hoort. Zij proberen dat niet te verzachten"

veen terecht, maar zat daar te ver van het centrum en dus huurde ik een eigen kamer. Mijn ouders zijn van mening dat een beetje lijden bij het kunstenaarsleven hoort. Zij proberen dat niet te verzachten, maar ze hadden het nooit goed gevonden als ze dachten dat ik het niet aankon."

Straatschoffie

"In die tijd was ik veel op straat. Ik was verantwoordelijk genoeg om goed voor mezelf te zorgen, maar ik miste de geborgenheid. In mijn klas zaten allemaal balletmeiden. Het was ieder voor zich. We waren ambitieus en druk, er was weinig ruimte voor sociale contacten. Die vond ik op straat, daar zocht ik het avontuur. Dakloze Martin werd mijn maatje en ik trok veel op met gitarist Gavin; hij was altijd buiten. 's Avonds laat ging ik op zoek naar zijn muziek en dan vond ik hem wel. Die lange avonden op straat gaven me een andere kijk op de wereld. Zelf maakte ik ook muziek buiten, al luisterde er maar een enkeling. Toen al leerde ik dat er andere podia zijn dan concertzalen. Het

gaat me altijd om de ervaring, het contact en het verhaal dat ik wil vertellen. Het is net of je iemand aanraakt; in die communicatie zit iets magisch. Soms komen alle elementen samen: de muziek, het publiek en de energie. Dan ontstijgt het de realiteit. In dat intieme contact is het missen van een noot even niet zo belangrijk."

Bij het Conservatorium vond ze een muzikaal geestverwant in professor Naum Grubert. "Hij zag mij precies zoals ik ben. Iedere noot die ik speel voelt en begrijpt hij. Mijn oude leraar zei vaak: 'Doe niet zo sentimenteel.' Onder begeleiding van Naum kon ik meer de diepte in gaan en uitgroeien tot de pianiste die ik nu ben."

Sara and the hourglass

Na haar afstuderen kwam het inzicht dat ze iets anders wilde. "Ik had te veel gestudeerd en een overspannen gevoel. De muziek van Chopin, hoe mooi ook, vertelde niet mijn verhaal. Ik werd letterlijk onwel. Het was tijd voor een andere weg en die vond ik door mijn eigen muziek. Ik was al jong begonnen met het bijhouden van een muzikaal dagboek. Op mijn elfde schreef ik De Zandloper, een stuk dat ik soms als toegift bij concerten speelde. Ilse de Lange - we hadden dezelfde manager - zei tegen me dat ik producer Patrick Leonard moest ontmoeten. Hij werkt met Madonna, Leonard Cohen, Pink Floyd en vele andere muzikanten. Het eerste wat hij vroeg was: 'Waarom schrijf je muziek?' Vervolgens hebben we muziek die ik eerder componeerde beluisterd. Achter ieder stuk zit een verhaal en een sfeer. Samen vormt het mijn levensverhaal. Sinds januari van dit jaar leg ik me volledig toe op het schrijven. Sara and the Hourglass is de naam van een zeer persoonlijk storyconcert waarbij verschillende kunst disciplines samenkomen: muziek, beeld, licht. Den Haag speelt daarin een belangrijke rol. Dit is een project van de lange adem, waar veel geld en tijd voor nodig is. Vorig jaar ontving ik de Haagse beurs voor toptalent, dat geeft me wat financiële ruimte. In de tussentijd wil ik mijn publiek graag laten horen waar ik mee bezig ben. Ik wil weer optreden, voor mij staan schrijven en spelen niet los van elkaar. Ook ben ik er nog meer achter gekomen hoe dierbaar en waardevol klassieke muziek voor mij is. Ik leg nu de laatste hand aan een nieuw album. Er zullen alleen stukken van mezelf op staan: solo's, composities met strijkers en sommige zelfs met stem. Mijn eigen stem. Ja, die ben ik in alle opzichten aan het onderzoeken. Ik heb altijd gevoeld dat mijn kennis van de klassieke muziek en mijn vaardigheden ooit zouden dienen als basis voor iets anders. Iets unieks. Iets dat helemaal van mij is. Ik sta aan een nieuw begin."

“Achter ieder stuk zit een verhaal en een sfeer; samen vormt het mijn levensverhaal”